

az új fal tíz sor téglával magasabb már
s milyen csinos lány az a barna hajú.
A hentesüzlet előtt ma is sorban állnak,
tétova túsarkok kopognak
az Egyetem utca macskakövein,
a kispostán cseng a telefon,
csomagok garmadája nő,
levelek jönnek-mennek.

Ablakban könyököl a vörös borbély
s az arra haladó férfiakat gusztálja,
míg titkos szerelmesek
egymás kezét-lelkét simogatják
az „ittjöllehetbújni” cukrászdában.
Ráér a nyugalmazott körzeti orvos sétálni,
hát minden reggel megnézi, aznap
milyen lesz az idő és egyebek;
Ekkorra kisült már a zsemle, a kifli
a gőzpárás-lélegzetű sütődében.
Szemközt pedig kitartóan
és hamisan harsog nap mint nap
egy nekivadult és tehetségtelen
trombita.

Toronydaru kaszál a sarkon,
ezüstkéek sudár forgalmi rendőr,
mintha az utat mutatná.

És ez már a tér.

Fák, virágok, villamosok, találkozásaink tere
s visszanezve milyen messzire ellátni innen,
végig az úton.

Az én Sugárutamon,
amely egyenes és tiszta.
Megszokott-biztonságosan
tiszta és egyenes.

VÁRKONYI ANIKÓ

Ó, ÉLETEM!

Ó, életem, virág
Te nyíló
táruló értelem

Micsoda örök versezet
ritmusa ez a
parttalan csobogó öröm

S milyen egyetlen
frissen remegő
szírom a szó:
végtelen lüktet rajta át.

Énekkel teljes űr
melyből a forma
megérti önmagát.